

a kupou nových knížek z knihovny. Obojí mi maminka pravidelně nosila po dobu mé nemoci. Vzorec se mi dostatečně vryl do hlavy, a tak i když jsem onemocněla v dospělosti nebo i teď ve zralém věku, většinou příznaky nemoci snáším lépe právě proto, že vím, že je to čas na sladké a knihy. A taky že si moje tělo říká o odpočinek z mého aktivního života.

Čtyři roky na gymnáziu utekly jako voda, mezitím jsem najednou přes jedny prázdniny vyrostla a dohnala téměř i ty nejvyšší spolužačky, a tak už jsem při nástupu na tělocvik poprvé neuzavírala řadu na konci, ale byla dokonce někde mezi prvními pěti. Moje sebevědomí stouplo, jen prsa pořád ještě nenarostla, a tak jsem si stále připadala víc jako kluk.

S alkoholem jsem se během gymplu potkala zřídka. Jednak mi to nechutnalo a jednak mě mamka dost hlídala. Opila jsem se jednou, a to když jsme byli o prázdninách na brigádě a koupili si večer tzv. čučo neboli jablečné víno. Bože, jak mně bylo zle. Zvracela jsem a hlava mě druhý den bolela jako střep. To mě na dlouhou dobu vyléčilo z jakýchkoliv experimentů s alkoholem.

Velká láska

V posledním ročníku přicházely dvojice z různých vysokých škol na nábor ke studiu. Jedna z dvojic byla z VŠST – Vysoká škola strojní a textilní v Liberci. V té době už jsem upustila od svého snu být učitelkou v mateřské škole a víc a víc mě lákala móda. Chodila jsem pravidelně s maminkou ke švadleně a ta mi šila ty nejnovější módní výstřelky. Na jeden z nich si pamatuji dodnes (mimochodem, teď se ten materiál znovu vrací do módy). Byl to červený diftýnový kostým. Krátká bundička do pasu a k tomu červené jakoby džíny do zvonu. Milovala jsem to!

Ale abych se vrátila k náboru. Samozřejmě že šlo hlavně o technickou školu, ale já tam slyšela to slovo textilní, což pro mě znamenalo „něco s látkami“, a odtud byl už jen krok k návrhářství a módě. A tak jsem se přihlásila. A abych na přijímačky byla dostatečně připravená, vybrala jsem si jako volitelný předmět k maturitě fyziku. Když se to naše fyzikářka dozvěděla, málem ji odvezli. Z fyziky jsem

měla za tři, a to s odřenýma ušima, a byla jsem jediná holka, co se na maturu z fyziky hlásila. Ale já už měla plán, a když jsem si něco usmyslela, dokázala jsem i nemožné. A tak jsem paní profesorce slíbila, že se na maturitní zkoušku budu pilně a poctivě připravovat. Naštěstí ji dělalo i několik kluků z naší party, a tak jsem se s nimi učila o svaťáku v zahradním domku jednoho z nich. Aby tady nedošlo k mýlce, jen poznamenám, že mě většina kluků pořád brala jako kluka, a ne jako holku, takže jsem prostě byla kámoš, co se s nimi učí.

Maturitu jsem zvládla, a jestli se nemýlím, z fyziky to bylo dokonce za dvě.

Takže jsem jela na přijímačky a dostala se na Fakultu textilní Vysoké školy strojní a textilní v Liberci. Řekli nám, že první ročník je pro všechny stejný a až během druhého ročníku si budeme vybírat obor, který chceme studovat. Já měla jasno – chtěla jsem oděvnictví, tak jak nám to představili při náborování.

V prváku na vysoké škole jsem byla ze všeho dost vyjukaná, ale na druhou stranu to byla i obrovská svoboda. Najednou v osmnácti letech na vysoké, daleko od domova, sama na kolejích (no sama – první rok jsem byla na čtyřlůžáku). A pozor, přes prázdniny před nástupem na vysokou mi z těch mých ani ne jedniček vyrostly trojky! Jak já se styděla! Nosila jsem roláky nebo svetry ke krku a hrbila se, aby ta prsa nebyla tak vidět. Ale protože jsem měřila sto sedmdesát jedna centimetrů a vážila kolem padesáti pěti kilogramů, jasně že ty trojky vidět byly! A tak jsem neunikla pozornosti kluků z vyšších ročníků a o zájemce nebyla nouze. Jenže já chodila s klukama z našeho ročníku na pivo na Břízu a moc jsem se do žádných vztahů nepouštěla.

Až na konci prváku před létem jsem jednou vyšla z oběda z menzy a tam stál na kraji chodníku kluk. Co kluk, pánbůh! Vysoký, ramenatý, modré oči, džíny s plackou na zadku, džínová bunda a na nohou dřeváky. A vykročil ke mně.

Úplně se mi podlomila kolena, když na mě začal mluvit a povídá: „Nešla bys se mnou do letňáku? Dávají s Luisem de Funésem Křidýlko, nebo stehýnko.“

Ještě jsem se rozhlížela, jestli opravdu mluví na mě. Ale kromě nás dvou tam nikdo nebyl. A tak jsem nesměle špitla: „Tak jo. A v kolik to je?“

Do kina jsem si vzala vlastnoručně upletený ten největší svetr, co si umíte představit. Ale Pavel, tak se ten kluk jmenoval, nekupoval zajíce v pytli. On si mě totiž už předtím vyhlídnul na liberecké přehradě, kam jsme všichni chodili po přednáškách na místní plázičku a já tam hrála s klukama volejbal. Měla jsem dvoudílné červené plavky a až mnohem později, kdy už to byla s Pavlem láska jako trám, jsem se dozvěděla, že se s klukama vsadili, kdo mě pozve jako první na rande.

Celý můj druhý ročník jsme byli nerozlučná dvojka, zamilovaní, mladí a dychtiví. Jezdili jsme spolu na skateboardu, na lyže a taky buď k jednomu, či druhým rodičům na víkend. Nemohla jsem být víc zamilovaná a šťastná. Jasně že jsme taky pařili, chodili do hospody na pivo a víno, ale bylo to v mezích, jako to dělali všichni ostatní. Jen si pamatuji, že někdy v té době jsem měla svoje první „okno“, tj. ráno jsem si nepamatovala, co se dělo předešlý večer. Trochu mě to vyděsilo, ale jen jsem si řekla, že to nesmím s pitím přehánět.

Můj druhý ročník se pomalu chýlil ke konci a Pavlovo studium k závěru. A jak to dřív bylo, čekala ho na jeden rok vojna. Byla jsem zoufalá, vyděšená, co bude dál, a oba jsme se domluvili, že bude nejlepší, když se ještě před jeho nástupem na vojnu vezmeme. Pavel jel do Písku za našima, aby moji mámu požádal o moji ruku, ale ta, i když ho měla moc ráda, řekla rezolutně NE. „Nejprve Heluna dodělá školu a pak se můžete vzít.“

To bylo pro nás v té době, jako když se nám zhroutil celý svět. A tak jsme vymysleli plán, možná jako miliony mladých před námi – když se budeme muset vzít, tak nám v tom nikdo nezabrání. Pro mladé čtenáře – v osmdesátých letech bylo téměř nepředstavitelné, že by se dítě nenarodilo do manželského svazku. Taková byla společenská pravidla.

A tak jsme se hodně snažili a já jsem na začátku prázdnin po druhém ročníku zjistila, že jsem těhotná.

V červnu se vdávala moje nejstarší sestra, Věra a tak naši strojili během dvou měsíců druhou veselku. Svatbu jsme měli 22. srpna 1980 v Písku. Byli jsme šťastní. Pavel dostal opušťák na dva dny a pak zase odjel na vojnu. Svatební cesta se nekonala.

A já po prázdninách nastoupila do třetího ročníku. Vše bylo stále zalité sluncem, já studovala a těhotenství na mně do sedmého mě-

síce nebylo téměř vůbec vidět. A protože jsem byla mladá, bylo mi dvacet, zvládala jsem vše v pohodě. V lednu jsem udělala pololetní zkoušky a už jsem zůstala doma u našich, protože termín jsem měla v půlce února. Monika si ale dávala načas, tři týdny jsem přenášela a ona se narodila 7. března 1981, krásná, s černými vlásy, dlouhými nehtíky a úplně klidná. Prostě si sama zvolila, kdy je její čas přijít na tento svět. Tak to teď vnímám. A řekla bych, že tohle si taky drží celý život.

Pavel se dozvěděl, že má dceru, po telefonu, sloužil v té době u letců v Mošnově. Dostal zase na dva dny opušťák, když mě pustili z nemocnice. To bylo až po týdně, protože Monika měla silnou žloutenku, nechtěla vůbec pít, jen spát. Pamatuji si, že jsme ji štípaly se sestřičkami do patiček, aby se vzbudila a pila, ale bez úspěchu. Pro mě to byla pohroma, protože jsem měla mlíka jak pro čtyřčata, dostala jsem horečku, zánět do prsou a ona hubla. Takže dokud jsme neměly obě dobré výsledky – já bez horečky a ona přírůstky na váze –, nemohly jsme opustit nemocnici.

Dodnes si pamatuji, když Pavel přijel a poprvé ji uviděl a pochoval si ji. Bylo tam tolik lásky. Ona měla tak malou hlavičku, že se mu celá věšla do dlaně. Říkali jsme jí opička, protože byla úplně vlasatá a hezky „opálená“ z té žloutenky.

Začátek mateřství byl opravdu náročný – neprospané noci, neustálé kojení, vyvážení plenek v hrnci, sušení a žehlení. Jednorázové plenky v té době ještě nebyly. Takže vše se opravdu točilo okolo kojení, praní, žehlení a procházek s kočárkem. Ale měla jsem velkou pomoc v mojí mámě. Bylo jí v té době padesát sedm, byla už v invalidním důchodu, byla fantastická kuchařka a měla vždy vzornou domácnost. Takže první měsíce řídila ona, co kdy mám udělat, jak dceru přebalit, kdy jít ven a na jak dlouho, a zapojila i dědu. Vždy mu nabalila kočárek, vyslala ho ven a nakázala, ať se nevrací dřív než za dvě hodiny, aby si vnučka užila čerstvého vzduchu. Byli zlatí.

Já jsem se pomalu dávala dohromady, zvykala si na mateřství a připravovala se na návrat do školy.

Po prázdninách jsem začala jezdit do školy, bylo to daleko, přes celou republiku. A spoje ještě nebyly tak časté jako dnes. Občas jsem jela i stopem. To mě naučila moje máma v dětství. Stopovala se mnou odmala, a tak jsem to brala jako přirozený způsob dopravy.